

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jany Hullovej v právnej veci žalobcu: **A., spol. s r.o.**, so sídlom P.V., IČO: X., Slovenská republika, právne zast. JUDr. J.K., advokátom, so sídlom D.B. proti žalovanému: **M.**, (predtým R.) so sídlom X., reg. pod č. R. (X.) v obchodnom registri spoločnosti, právne zast. J., advokátkou, so sídlom H.B., **o zaplatenie sumy 4 779 924,32 Eur (144 000 000 Sk)**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.10.2004, č. k. 45Cb 35/97-369, takto

r o z h o d o l:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.10.2004, č. k. 45 Cb 35/97-369
p o t v r d z u j e.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o zaplatenie sumy 144 000 000 Sk. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 1 778 550 Sk v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca si podanou žalobou uplatnil proti žalovanému náhradu škody predstavujúcu ušlý zisk v sume 144 000 000 Sk, ktorý by žalobca bol dosiahol naplnením dohôd obsiahnutých v Protokole z rokovania zástupcov žalobcu a žalovaného v Bratislave dňa 30.06.1994, ktorý bol potvrdením ústnej dohody zo dňa 02.06.1994 o tom, že bude založená obchodná spoločnosť R., spol. s r.o. a po jej založení žalobca bude výlučným distribútorom výrobkov z portfólia R., spol. s r.o. pre územie Bratislavy a bývalého západoslovenského kraja s právom používať označenie „P.“ Výpočet ušlého zisku žalobcu vychádzal z toho, že v čase vytvorenia spoločného podniku so žalovaným bol žalobca etablovaný na trhu v danom regióne s ročným obratom cca 190 000 000 Sk, pričom pri stanovení obchodného plánu na nasledujúce roky kalkuloval s obratom na úrovni roku 1994 s predpokladaným nárastom o 10-15%, čo mal zabezpečiť predaj výrobkov z portfólia R., spol. s r.o. pri predpokladanej spolupráci minimálne 10 rokov, pričom protokol podpísaný dňa 30.06.1994 predpokladal obrat výrobkov cez žalobcu minimálne 8 000 000 Sk mesačne. Podľa tvrdenia žalobcu v roku 1995 mu dodala spoločnosť R., spol. s r.o. tovar len v objeme 1 251 193 Sk, pričom v dodávkach výrobkov boli z neznámych dôvodov uprednostňované konkurenčné firmy, v dôsledku čoho poklesol obrat žalobcu z cca 190 000 000 Sk v roku 1994 na 100 000 000 Sk v roku 1995, keďže žalobca v záujme nekonkurovať spoločníkovi a dodržať prevzaté záväzky z protokolu zo dňa 30.06.1994 neprevzal na seba v roku 1995 iné záväzky na odber nápojov konkurenčných značiek. Žalovaný namietal, že nie je v spore pasívne vecne legitimovaný, pretože žalobca sa domáha náhrady škody, ktorá mu údajne mala vzniknúť tým, že nebola uzavretá zmluva, podľa ktorej by sa stal výlučným distribútorom výrobkov z portfólia R., spol. s r.o. pre Bratislavu a bývalý západoslovenský kraj, teda škoda mu mala vzniknúť neuzavretím zmluvy medzi ním a spoločnosťou R., spol. s r.o. a nie zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. Namietal tiež nedostatok právneho základu uplatneného nároku na náhradu škody, keďže žalobca nepreukázal porušenie zmluvnej povinnosti žalovaným, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením zmluvnej povinnosti a vznikom škody podľa ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, a to s poukazom na to, že medzi sporovými stranami nedošlo k uzavretiu žiadnej zmluvy, za porušenie ktorej by si žalobca mohol voči nemu uplatniť nárok na náhradu škody.

Z obsahu Protokolu z rokovania zástupcov žalobcu a žalovaného zo dňa 30.06.1994 súd prvého stupňa dospel k názoru, že tento nie je možné kvalifikovať ako právny úkon, z ktorého by pre žalobcu a žalovaného vyplývali určité práva a záväzky. Ďalej uviedol, že protokol za žalovaného podpísal U., avšak súd prvého stupňa nemal preukázané, že U. by mal splnomocnenie na zastupovanie žalovaného a na podpísanie protokolu zo dňa 30.06.1994. V tomto smere súd prvého stupňa poukázal na čestné prehlásenie M., prezidenta a predsedu predstavenstva žalovaného, z ktorého vyplýva, že U., nar. X., občan Nemecka, nikdy nebol štatutárnym zástupcom spoločnosti R., ani jej zamestnancom a nikdy mu nebolo udelené ani splnomocnenie zaväzovať túto spoločnosť a v jej mene prevziať zmluvné záväzky. Z čestného prehlásenia J. zo dňa 18.05.1999 súd prvého stupňa mal osvedčené, že táto osoba bola splnomocnená ako zástupca žalovaného na podpísanie Protokolu dokladov, listín, konaní, postupov a dohôd zo dňa 30.09.1994, súvisiacich so založením spoločného podniku R., spol. s r.o., pričom tento protokol spolu s 13-mi prílohami obsahoval celú dohodu medzi zmluvnými stranami, t. j. žalobcom a žalovaným. Žalobca a žalovaný sa stali spoločníkmi spoločnosti R., spol. s r.o. s pomerom majetkovej účasti medzi žalobcom a žalovaným 30 ku 70, pričom na základe rozhodnutia valného zhromaždenia zo dňa 29.05.1996 uvedená spoločnosť vstúpila do likvidácie. Z protokolu zo dňa 30.09.1994 a ani zo spoločenskej zmluvy spoločnosti R., spol. s r.o. zo dňa 30.09.1994 súd nemal preukázané, že by v týchto dokladoch boli obsiahnuté závery z predchádzajúceho rokovania dňa 30.06.1994 a žalobca tiež súdu nepreukázal, že by podľa ust. § 64 ods. 2 Obchodného zákonníka spoločnosť R., spol. s r.o. prevzala záväzky s odkladacou podmienkou účinnosti právneho úkonu, ktorou je dodatočné schválenie spoločníkmi alebo príslušným orgánom spoločnosti. Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa tiež nemal preukázaný vznik záväzkovo-právneho vzťahu medzi sporovými stranami, z ktorého by žalobcovi podľa ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka vzniklo právo na náhradu škody uplatnené žalobcom.

S poukazom na vyššie zistený skutkový a právny stav súd prvého stupňa žalobu o zaplatenie sumy 144 000 000 Sk zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaný mal v konaní úspech, preto mu proti žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa priznal žalovanému náhradu trov prvostupňového konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia za 6 úkonov právnej pomoci po 146 100 Sk

a 3 úkony právnej pomoci po 300 650 Sk podľa vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č. 163/2002 Z. z. (v zmysle špecifikácie a vyčíslenia trov žalovaným na č. I. spisu 368).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a rozhodol tak, že základ uplatneného práva je daný alebo aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V prípade, ak by sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a jeho rozsudok potvrdil, navrhol, aby odvolací súd pripustil dovolanie, pretože má za to, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Otázka zásadného právneho významu môže spočívať napr. v tom, či znenie sporného protokolu zodpovedá medzinárodným obchodným zvyklostiam. Zároveň navrhol odvolaciemu súdu, že môže postupovať aj tak, že konanie preruší a vo veci sa obráti na Medzinárodný súdny dvor v Luxemburgu s jednou alebo viacerými predbežnými otázkami ohľadne výkladu práva platného v Európskej únii.

Na odôvodnenie odvolania uviedol, že súd prvého stupňa vychádzal z dôkazov, ktoré neboli vykonané spôsobom stanoveným v Občianskom súdnom poriadku, keďže súd prvého stupňa obsah listín nachádzajúcich sa v spise na pojednávaní neprečítal a ani neoboznámil ich obsah, a to aj pokiaľ išlo o protokol zo dňa 30.06.1994. Napriek tomu v odôvodnení svojho rozsudku jednotlivé listiny hodnotil a vyvodil z nich skutkové aj právne závery v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom. Namietol, že súd prvého stupňa nevenoval žiadnu pozornosť rokovaniam medzi účastníkmi konania, ktoré predchádzali podpísaniu protokolu zo dňa 30.06.1994, hoci v texte tohto protokolu sa výslovne poukazuje na tieto rokovania a samotný protokol z týchto rokovaní vychádzal. Ďalej namietol, že súd prvého stupňa bez akéhokoľvek právne relevantného dôkazu dospel k záveru, že U. nebol oprávnený konať za žalovaného, pričom tohto, ale ani žiadneho iného právne relevantného svedka nevypočul. Tzv. čestné prehlásenia predložené žalovaným sú irelevantné, pretože súd bol povinný osoby robiace tzv. čestné prehlásenia vypočúť ako svedkov. Súd prvého stupňa po skutkovej a právnej stránke mylne posúdil aj obsah protokolu zo dňa 30.06.1994, ako aj obsah jednotlivých rokovaní medzi účastníkmi, ktoré sa uskutočnili pred podpísaním tohto protokolu. Súd prvého stupňa nepostupoval podľa ust. § 266 Obchodného zákonníka a nezisťoval, aká bola skutočná vôľa a úmysel zmluvných strán a nevzal tiež náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, vrátane rokovania o uzavretí zmluvy, praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následné správanie strán. Ak by bol súd prvého stupňa venoval tejto otázke potrebnú pozornosť, zistil by, že rokovanie žalobcu a žalovaného nepochybne smerovalo k tomu, aby žalobca od žalovaného na základe dohody získal

oprávnenie stať sa výlučným distribútorom výrobkov z portfólia R., spol. s r.o. pre Bratislavu a bývalý západoslovenský kraj. Rokovania začali na oficiálnej výstave Salima v Brne a vyvrcholili podpisom protokolu zo dňa 30.06.1994, z ktorého znenia udelenie oprávnenia pre žalobcu jasne vyplýva, čo bol úmysel oboch strán. Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že text protokolu zo dňa 30.06.1994 nemožno kvalifikovať ako právny úkon, z ktorého by vyplývali určité práva a záväzky pre žalobcu a žalovaného. Protokol zo dňa 30.06.1994 je typickým dvojstranným úkonom, a to zmluvou, z obsahu ktorej je zrejmé, kto a kedy ju uzatvára a čo je jej predmetom. Tým, že žalovaný dohodnuté podmienky vyplývajúce z protokolu zo dňa 30.06.1994 nesplnil a právo na distribúciu svojich výrobkov udelil následne inej spoločnosti, spôsobil žalobcovi škodu, ktorú si žalobca vyčíslil a uplatnil podľa ust. § 381 Obchodného zákonníka. Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávnych skutkových a právnych záverov a opomenul aj návrh žalobcu, aby vo veci rozhodol len o základe a následne na zistenie výšky škody nariadil znalecké dokazovanie.

K odvolaniu žalobcu zaslal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že listinné dôkazy v spore boli vykonané v súlade s ust. § 129 ods. 1 O.s.p., pričom na ústnom pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 31.03.2004, na ktorom bol prítomný iný právny zástupca žalobcu, predsedníčka senátu oboznámila účastníkov konania s jeho dovtedajším priebehom a so všetkými listinami, ktoré sa nachádzali v súdnom spise. Ďalej uviedol, že žalobca bol súdom prvého stupňa riadne poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy musí predložiť alebo označiť skôr, ako súd vyhlási rozhodnutie vo veci samej, pretože na dôkazy označené a predložené neskôr súd neprihliadne. Po tomto poučení právny zástupca žalobcu súdu oznámil, že nezakladá do spisu ďalšie doklady a nenavrhuje vykonať ďalšie dokazovanie. Keďže žalobca nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov pred súdom prvého stupňa, napriek tomu, že bol riadne poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., nemôže nevykonanie ďalších dôkazov uplatniť ako odvolací dôvod proti rozsudku vo veci samej (§ 205a O.s.p.). Pokiaľ sa jedná o doplnenie dokazovania, uviedol, že žalobca mal od podania žaloby dňa 20.03.1997 do rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci samej dňa 27.10.2004 dostatok času na predloženie dôkazov, pokiaľ by takéto dôkazy existovali. Poukázal na to, že všetky dôkazy predložené žalovaným boli predložené v origináloch alebo notársky overených fotokópiách a pravosť podpisov na týchto dokladoch bola úradne overená. Žalobca počas súdneho konania nespochybnil pravosť žiadneho dôkazu predloženého žalovaným v spore. Ďalej uviedol, že žalobca v odvolaní tvrdí, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, najmä pokiaľ sa jedná o zápis z rokovania, označený ako Protokol z jednania zástupcov žalobcu

a žalovaného zo dňa 30.06.1994, o ktorý žalobca oprel svoj žalobný nárok. Žalobca v odvolaní uvádza, že protokol zo dňa 30.06.1994 je zmluvou, z obsahu ktorej je zrejmé, kto a kedy ju uzavrel, ako aj to, čo bolo jej predmetom. Tento právny názor žalobcu v odvolaní je v absolútnom rozpore s jeho právnym názorom, ktorý bol vyjadrený v podaní zo dňa 23.10.2001 (označenom ako odvolanie žalobcu proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 45Cb 35/97-211), v ktorom žalobca o protokole zo dňa 30.06.1994 uviedol, že ...“takýto dokument nie je ešte zmluvou samotnou, resp. ani zmluvou o budúcej zmluve, ku ktorej zámer strán smeruje. Predsa však potvrdzuje existenciu určitého dosiahnutého stupňa daného vzťahu medzi zúčastnenými stranami, a to, čo môže očakávať jedna strana od druhej. Spísanie takéhoto dokumentu možno potom považovať minimálne za morálny záväzok dodržiavať podmienky, na ktorých sa strany dohodli ...“. Ďalej žalobca uviedol, že ...“nami uplatňovaný nárok sa neopiera o porušenie záväzku zo zmluvy, ale o tzv. civilný delikt - porušenie noriem civilného práva.“ Žalovaný tiež uviedol, že nárok žalobcu v žalobe bol pôvodne uplatnený podľa ust. § 420 a § 424 Občianskeho zákonníka z titulu náhrady škody spôsobenej úmyselným konaním proti dobrým mravom, keďže žalobca zastával názor, že zápis z rokovania zo dňa 30.06.1994 nie je zmluvným dokumentom (ako vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 26.05.1999, ako aj z podania žalobcu zo dňa 23.10.2001). Na poslednom pojednávaní dňa 27.10.2004, ako aj v odvolaní zo dňa 16.12.2004 žalobca však deklaroval už opačný názor a tvrdil, že zápis z rokovania zo dňa 30.06.2009 je zmluvou. Z písomných a ústnych podaní žalobcu jednoznačne vyplýva, že účelovo deklaruje jeden a ten istý dokument, raz ako zmluvu a raz ako morálny záväzok, podľa toho, ako mu to v danej situácii vyhovuje. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že zápis z rokovania označený ako Protokol z jednania zástupcov žalobcu a žalovaného zo dňa 30.06.1994, a to aj so zreteľom na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle a následným správaním sa strán v súlade s ust. § 266 ods. 1, 3 Obchodného zákonníka nie je možné kvalifikovať ako právny úkon, z ktorého by vyplývali určité práva a záväzky pre žalobcu a žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Predmetom sporu je žalobcom uplatnené právo na náhradu škody predstavujúcu ušlý zisk v sume 144 000 000 Sk, ktorý by podľa tvrdenia žalobcu dosiahol, keby žalovaný bol splnil záväzok vyplývajúci z ústnej dohody, potvrdením ktorej bol Protokol z jednania zástupcov žalobcu a žalovaného zo dňa 30.06.1994 a žalobca by sa stal výlučným, resp. hlavným distribútorom výrobkov z portfólia R., spol s r.o. pre Bratislavu a bývalý

západoslovenský kraj. Pri výpočte ušlého zisku žalobca vychádzal z toho, že v roku 1994 mal ročný obrat 190 000 000 Sk, pričom ďalšie roky predpokladal nárast o 10-15% a za obdobie od 30.09.1994 do 30.09.2004 (10 rokov) by potom ušlý zisk predstavoval sumu 144 000 000 Sk. Žalobca si v žalobe uplatnil náhradu škody podľa ust. § 420 a § 424 Občianskeho zákonníka, pričom v priebehu konania upresnil, že do úvahy prichádza aplikácia ust. § 373 v spojení s ust. § 757 Obchodného zákonníka (podanie žalobcu zo dňa 23.10.2001 založené v spise na č. l. 214 a nasl.). Na poslednom pojednávaní dňa 27.10.2004 žalobca uviedol, že mu vznikla škoda podľa ust. § 374 Obchodného zákonníka. V odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa žalobca uviedol, že „tým, že žalovaný dohodnuté podmienky vyplývajúce z protokolu zo dňa 30.06.1994 nesplnil a právo na distribúciu svojich výrobkov udelil následne inej spoločnosti, spôsobil tak žalobcovi škodu, ktorú si žalobca vyčíslil a uplatnil v tomto konaní podľa ust. § 381 Obchodného zákonníka.“

Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že za účelom realizácie spoločného zámeru, ktorým bolo vytvorenie spoločného podniku na obchodovanie s liehovinami a vínom, bola založená obchodná spoločnosť R., spol. s r.o., ohľadne ktorej bola dňa 30.09.1994 uzavretá spoločenská zmluva. Spoločníkmi v tejto spoločnosti boli žalobca a žalovaný s peňažnými vkladmi 300 000 Sk a 700 000 Sk, teda pomerom vkladov na základnom imaní spoločnosti 30 ku 70. Spoločnosť R., spol. s r.o. vznikla transformáciou už existujúcej spoločnosti V., spol. s r.o. tým spôsobom, že žalovaný nadobudol obchodný podiel zmluvou o prevode obchodného podielu a stal sa novým spoločníkom v spoločnosti. Tieto skutočnosti, ako aj zámer spoločného podnikania prostredníctvom spoločného podniku na území Slovenskej republiky potvrdzuje aj Protokol z jednania zástupcov žalobcu a žalovaného v Bratislave zo dňa 30.06.1994 (ďalej len „protokol zo dňa 30.06.1994“), založený v spise na č. l. 14 a nasl. a Protokol dokladov, listín, konaní, postupov a dohôd, ktoré sa majú vykonať a vyhotoviť pri založení spoločného podniku R., spol. s r.o. zo dňa 30.09.1994 (ďalej len „protokol zo dňa 30.09.1994“), založený v spise na č. l. 61 a nasl.

Podľa tvrdenia žalobcu, medzi ním a žalovaným bola uzavretá ústna dohoda, že žalobca sa stane výlučným, resp. hlavným distribútorom výrobkov z portfólia R., spol. s r.o. pre Bratislavu a bývalý západoslovenský kraj, pričom jej potvrdením bol protokol zo dňa 30.06.1994. Žalovaný toto tvrdenie žalobcu poprel. Uviedol, že protokol zo dňa 30.06.1994 nezakladá žiadny zmluvný záväzok pre žalovaného a nemožno ho považovať za zmluvu. Namietal tiež, že U., ktorý protokol podpísal, nebol štatutárnym zástupcom žalovaného, ani jeho zamestnancom a ani osobou splnomocnenou

na zastupovanie a podpisovanie v mene žalovaného. Ďalej uviedol, že žalobca a žalovaný založili spoločný podnik R., spol. s r.o. a dňa 30.09.1994 podpísali protokol, pričom v článku 4 označenom ako „Budúce zmluvy R., spol. s r.o.“ sa zmluvné strany dohodli na obsahu všetkých zmlúv, ktoré uzavrie spoločný podnik. Formuláre týchto zmlúv boli ako prílohy pripojené k protokolu zo dňa 30.09.1994, vrátane Zmluvy o spolupráci a distribúcii výrobkov R., spol. s r.o. (príloha č. 9). Práve takýto typ zmluvy mala spoločnosť R., spol. s r.o. uzavierať so svojimi distribútormi, pričom sa jednalo o zmluvu na nevýhradnej báze, čo vyplýva z článku IV. bodu 1 tejto zmluvy, v ktorom sa výslovne uvádza, že „touto zmluvou nie je kupujúcemu udelená žiadna teritoriálna exkluzivita.“ Uzavretie žiadnej inej zmluvy medzi účastníkmi konania nebolo dohodnuté.

Z článku I. písomného protokolu zo dňa 30.06.1994 odvolací súd zistil, že v ňom jeho účastníci zhodnotili výsledky rokovania zo dňa 02.06.1994, teda že jeho obsah bol potvrdením obsahu rokovaní medzi žalobcom a žalovaným uskutočnených pred dňom 30.06.1994. Body 1, 2 a 3 článku I. protokolu zo dňa 30.06.1994 sa týkali projektu založenia spoločnosti R., spol. s r.o. a prípravy návrhu finančného rozpočtu, časového harmonogramu začatia fungovania uvedenej spoločnosti na prvé finančné obdobie, ako aj prípravy zmlúv a listín, ktoré sa zahrnú do dokumentov pri založení spoločnosti R., spol. s r.o. Žalobca uplatnené právo na náhradu škody vyvodzuje z článku II. protokolu zo dňa 30.06.1994, v ktorom je uvedené, že A., s.r.o. po založení spoločnosti, minimálne na obdobie 10 rokov, bude hlavným distribútorom výrobkov z portfólia R., spol. s r.o. na území Bratislavy a západoslovenského kraja za podmienok uvedených na druhej strane protokolu, v zmysle ktorých A., s.r.o. sa stane distribútorom s právom zmluvného veľkoobchodu, splatnosť jednotlivých faktúr za odobraný tovar bude 45 dní, prevezme záväzok zabezpečiť obchodný obrat najmenej 8 000 000 Sk mesačne, bude rešpektovať doporučené ceny a rabat, ako hlavný distribútor bude mať právo spoločnej účasti na výstavách, propagačných a marketingových aktivitách a prezentáciách výrobkov v médiách, bude môcť užívať výhody označenia „P.“ pričom R. vyškolí predajcov na predaj výrobkov z portfólia R. a ďalšie podrobnosti a detaily sa upresnia v podpísanej zmluve v schválenom znení.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že vychádzajúc z obsahu protokolu zo dňa 30.06.1994 (bez ohľadu na jeho označenie), tento nemožno považovať za zmluvu (dvojstranný právny úkon zmluvných strán), z ktorej by vyplývala konkrétna

povinnosť, resp. záväzok žalovaného, za porušenie ktorého si žalobca uplatnil voči nemu náhradu škody vo forme ušlého zisku v žalovanej sume 144 000 000 Sk. Tento protokol z hľadiska obsahu nie je zmluvou, v ktorej by sa žalovaný zaviazal vo vzťahu k žalobcovi, že mu ako výlučnému, resp. hlavnému distribútorovi pre územie Bratislavy a bývalého západoslovenského kraja bude dodávať výrobky z portfólia R., spol. s r.o. (t. j. spoločnosti, ktorá v tom čase ešte neexistovala), resp., z ktorej by vyplýval záväzok, že len so žalobcom ako výlučným, resp. hlavným distribútorom výrobkov z portfólia R., s.r.o. uzavrie zmluvu týkajúcu sa distribúcie týchto výrobkov. Článok II. protokolu zo dňa 30.06.1994 neupravuje žiadny konkrétny záväzok žalovaného, resp. jeho povinnosť vo vzťahu k žalobcovi. Článok II. z hľadiska obsahu je vyjadrením budúceho zámeru žalobcu, ktorý po založení spoločnosti R., spol. s r.o. mal zámer stať sa hlavným distribútorom výrobkov z portfólia tejto spoločnosti na území Bratislavy a bývalého západoslovenského kraja za podmienok uvedených na druhej strane protokolu (napr. že A., s.r.o. prevezme záväzok zabezpečiť obchodný obrat najmenej 8 000 000 Sk mesačne, bude rešpektovať doporučené ceny a rabat, stane sa distribútorom s právom zmluvného veľkoobchodu /osobitné platobné podmienky a ceny/, atď.) s tým, že ďalšie podrobnosti a detaily sa upresnia v podpísanej zmluve v schválenom znení. Protokol zo dňa 30.06.1994 nemožno z hľadiska obsahu považovať ani za zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy podľa ust. § 289 a nasl. Obchodného zákonníka, pretože neobsahuje jej podstatné časti, a to dohodu o čase, v ktorom má byť tzv. realizačná zmluva uzavretá a tiež vymedzenie predmetu plnenia budúcej zmluvy aspoň všeobecným spôsobom, t. j. do takej miery, aby bolo zrejmé, čo má byť predmetom budúcej zmluvy. Ustanovenie § 289 Obchodného zákonníka je kogentné ustanovenie (ust. § 263 Obch. zák.) a absencia podstatných častí zmluvy o uzavretí budúcej zmluvy vymedzených v ust. § 289 ods. 1 Obchodného zákonníka znamená, že zmluva o uzavretí budúcej zmluvy nevznikla. Navyiac, v konaní skutočne nebolo preukázané, že U., ktorý protokol zo dňa 30.06.1994 podpísal za žalovaného, bol na jeho podpis oprávnený, resp. splnomocnený, keďže žalovaný v konaní na súde prvého stupňa namietal, že U. nebol ani štatutárnym zástupcom žalovaného, ani jeho zamestnancom, rovnako tiež nebol splnomocnený, aby za žalovaného konal a svojimi úkonmi ho zaväzoval.

Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa bez akéhokoľvek dokazovania (napr. výsluchu svedkov) dospel k záveru, že U. nebol oprávnený za žalovaného konať. Spochybnil aj 2 čestné vyhlásenia zo dňa 18.05.1999 z dôvodu, že súd osoby, ktoré ho urobili, v konaní nevy počul. Ďalej tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal

dokazovanie listinnými dôkazmi podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. tým spôsobom, že by predseda senátu listinu alebo jej časť prečítal alebo oboznámil jej obsah, a to vrátane protokolu zo dňa 30.06.1994.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že predsedníčka senátu oboznámila účastníkov konania (za žalobcu bol prítomný predchádzajúci právny zástupca JUDr. B.) s doterajším priebehom konania, vrátane všetkých listín, ktoré sa nachádzali v súdnom spise, čo vyplýva aj z úvodnej časti zápisnice o pojednávaní zo dňa 31.03.2004.

K vyššie uvedeným námietkam odvolací súd uvádza, že na pojednávaní súdu prvého stupňa dňa 27.10.2004 prítomní zástupcovia účastníkov a ich právni zástupcovia boli poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom právny zástupca žalobcu uviedol, že do spisu nezakladá ďalšie doklady a nenavrhuje vykonať ďalšie dokazovanie. Teda, pokiaľ žalobca po poučení súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. nenavrhol ďalšie dôkazy na doplnenie dokazovania, nemôže už vykonanie ďalších (nových) dôkazov uplatniť v odvolacom konaní, pretože bol tak povinný urobiť na súde prvého stupňa. Odvolací súd preto na námietky žalobcu v odvolaní, týkajúce sa nevykonania dôkazov, neprihliadol.

Po preskúmaní veci odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa aj v tom, že žalobca, na ktorom v konaní spočívalo dôkazné bremeno, nepreukázal predpoklady pre priznanie práva na náhradu škody podľa ust. § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorými sú porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody, a to s poukazom na to, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať, že žalovaný porušil zmluvnú povinnosť zo záväzkového vzťahu, keďže medzi žalobcom a žalovaným nevznikol zmluvný záväzkový vzťah. V konaní nebola preukázaná ani zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú porušením povinnosti ustanovenej Obchodným zákonníkom (ust. § 757 Obch. zák.), resp. Občianskym zákonníkom (ust. § 420, § 424 Obč. zák.). Žalobca v konaní nepreukázal existenciu záväzku, resp. povinnosti žalovaného, za porušenie ktorej mu mala vzniknúť škoda v podobe ušlého zisku vo vyčíslenej sume 144 000 000 Sk, resp. zisku uplatneného podľa ust. § 381 Obchodného zákonníka. Z obsahu spisového materiálu tiež vyplýva, že zámer spoločného podnikania sa mal realizovať prostredníctvom spoločného podniku, a to obchodnej spoločnosti R., spol. s r.o., ktorá mala byť a následne po založení aj bola dodávateľom (predávajúcim) výrobkov, a to na základe Zmluvy o spolupráci v distribúcii výrobkov R., spol. s r.o., ktorá ako formulárový typ zmluvy bola priložená k protokolu zo dňa 30.09.1994, podpísaného zástupcami žalobcu a žalovaného. Žalobca a žalovaný ako spoločníci spoločnosti R., spol. s r.o.

v článku IV. bode 2 protokolu

zo dňa 30.09.1994 dohodli, že táto spoločnosť ako budúci spoločný podnik uzavrie dohody potrebné pre výkon jeho činnosti, medzi ktorými sa nachádzala aj Zmluva o spolupráci v distribúcii výrobkov R., spol. s r.o. V tomto protokole nie je žiadna zmienka o tom, že by sa žalobca mal stať výlučným, resp. hlavným distribútorom výrobkov z portfólia spoločnosti R., spol. s r.o. Žalobca tiež súdu nepreukázal, že by založená spoločnosť R., spol. s r.o. v zmysle ust. § 64 ods. 2 Obchodného zákonníka prevzala záväzky s odkladacou podmienkou účinnosti právneho úkonu, ktorou bolo dodatočné schválenie spoločníkmi alebo príslušným orgánom spoločnosti tak, ako to uviedol v odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa. Z protokolu zo dňa 30.09.1994 (článok 4) vyplýva, že záväzok, týkajúci sa dodávok výrobkov kupujúcemu za účelom distribúcie výrobkov predávajúceho, sa týkal predávajúceho, ktorým bola spoločnosť R., spol. s r.o., Vinosady, avšak netýkal sa žalovaného, ktorý bol spolu so žalobcom len spoločníkom spoločného podniku, t. j. spoločnosti R., spol. s r.o., Vinosady, ktorú obaja spoločníci založil za účelom obchodovania s liehovinami a vínom. Teda zmluvnou stranou (predávajúcim) Zmluvy o spolupráci v distribúcii výrobkov z portfólia spoločnosti R., spol. s r.o. bola táto spoločnosť a nie žalovaný. Preto pokiaľ takáto zmluva nebola uzavretá medzi žalobcom a spoločnosťou R., spol. s r. o. (v dôsledku čoho mala žalobcovi vzniknúť škoda v podobe ušlého zisku), nemôže za neuzavretie takejto zmluvy byť zodpovedný žalovaný, ktorý takýto záväzok na seba neprevzal, keďže v konaní nebolo preukázané uzavretie, či už ústnej alebo písomnej zmluvy, z ktorej by takýto konkrétny záväzok pre žalovaného vyplýval. Námieta žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie v konaní bola preto žalovaným na súde prvého stupňa uplatnená dôvodne.

Keďže súd prvého stupňa zistil správne skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, keď žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, pričom čiastočne doplnil a spresnil dôvody rozsudku súdu prvého stupňa.

Odvolací súd nepripustil dovolanie, pretože nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a vzhľadom k položenej otázke tiež s poukazom na ust. § 729 v spojení s § 261 ods. 3 písm. a/ Obch. zák. v znení, ktorým sa toto konanie spravuje. K požiadavke žalobcu, aby odvolací súd konanie prerušil a vo veci sa obrátil na Medzinárodný súdny dvor v Luxemburgu s jednou alebo viacerými predbežnými otázkami, aby si takto zaistil výklad práva platného v Európskej únii, odvolací súd uvádza, že na takýto postup zo strany odvolacieho súdu nie je daný dôvod, pretože predmetný spor sa netýka výkladu komunitárneho práva, keďže sa týka vnútroštátneho slovenského práva.

V odvolacom konaní bol úspešným účastníkom žalovaný, ktorému podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na to, že žalovaný trovy právneho zastúpenia nevyčíslil v zákonnej lehote 3 dní, pričom iné trovy mu v odvolacom konaní nevznikli, odvolací súd rozhodol tak, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustné podať odvolanie.

V Bratislave 12. novembra 2009

JUDr. Beata Miničová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.